

MGR. DAVID MACHÁČEK

ADVOKÁT
č. osv. ČAK 18164

Ústavní soud ČR
Joštova 8
660 83 Brno 2

V Kladně, dne

sp.zn. II. 503/19

Stěžovatel: **Mgr. Dušan Dvořák**, nar. 12.1.1962
798 55 Ospělov 6, okres Prostějov

právně zastoupen **Mgr. Davidem Macháčkem**, advokátem č. osv. ČAK 18146
se sídlem T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno

Ústavní stížnost sp.zn. II. 503/19

*proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 188/2018 - 386,
rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15.3.2018, č.j. 11 A 1/2017- 388 a rozhodnutí
Ministerstva kultury ČR ze dne 22.12.2016, č.j. MK 78898/2016 OLP
a návrhem na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru*

DATOVOU SCHRÁNKOU

Přílohy: - plná moc
- dále dle textu

sídlo:
T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno
Tel.: 739 476 987

www.advokatmachacek.cz
email: machacek@bbpadvokat.cz
ID datová schránka: jvybwae

č. účtu: 1106680133/2700 vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s.

I. Informace k řízení o ústavní stížnosti

Dne 8.2.2019 podal stěžovatel bez advokátního zastoupení ústavní stížnost napadající výše označená rozhodnutí a současně napadající porušení základních práv a svobod usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.12.2018, č.j. 1455/2018 -301, usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22.5.2018, č.j. 8 To 102/2018-998 a č.j. 8 To 102/2018- 1014 ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Prostějově dne 6. 2. 2018, č.j. 3 T 131/2017 – 627, kdy byl stěžovatel opětovně odsouzen za výrobu konopí a rovněž nebyly položeny předběžné otázky Soudnímu dvoru. K doložení porušení základních práv a svobod stěžovatel Ústavnímu soudu zaslal jak napadaná rozhodnutí, tak další důkazní listiny.

Ústavní soud dne 11.2.2019 přidělil ústavní stížnosti sp.zn. II.ÚS 503/19.

Stěžovatel musí být v řízení o ústavní stížnosti zastoupen advokátem. Spojení dvou odlišných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu nelze sloučit.

Stěžovatel žádá laskavě Ústavní soud o vyloučení do samostatného řízení ústavní stížnost napadající usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.12.2018, č.j. 1455/2018 -301, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22.5.2018, č.j. 8 To 102/2018-998 a č.j. 8 To 102/2018- 1014 ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Prostějově dne 6. 2. 2018, č.j. 3 T 131/2017 – 627, ve které je záchovná lhůta do 5.dubna 2019.

II. Označení porušení základních práv a svobod

Stěžovatel v ústavní stížnosti sp.zn. II.ÚS 503/1 napadá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 188/2018 - 386 pro porušení základních práv a svobod garantovaných čl. 15, odst 1, čl. 16 odst. 1, čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst 1 Listiny základních práv a svobod. Záchovná lhůta pro podání ústavní stížnosti končí 9. března 2019.

III. Stručný kontext řízení o ústavní stížnosti

Stěžovatel byl od roku 2010 již jedenáctkrát obviněn a opakovaně odsouzen za výrobu konopí. Žaloba nikdy nedoložila, že by stěžovatel svým jednáním kohokoliv ohrozil, nebo že by kvalita konopí a jeho produktů porušila bezpečnostní pravidla daná evropskými, nebo českými standardy kvality a bezpečnosti konopí jako léku.

Naopak, stěžovatel opakovaně doložil škody a tragédie způsobené členům výzkumu zabráním božího díla.

S vědomím Ústavního soudu od roku 2010 zakazují všechny stupně státních zastupitelství vyšetřit důvodná podezření na spáchání zločinů proti lidskosti, stejně tak nejsou šetřena vědomě právně vadná tvrzení Nejvyššího a Ústavního soudu, že spor o výrobu konopí nepatří k rozhodnutí Soudnímu dvoru, protože novelizace technických předpisů výroby údajně nemusí být oznámeny Komisi, protože konopí je údajně prekurzor.

Doložme proto důkazem žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podanou francouzským soudem dne 23. října 2018 – trestní řízení proti XY (Věc C-663/18): Soudnímu dvoru Evropské unie je předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článků 28, 29, 30 a 32 SFEU, nařízení č. 1307/2013⁽¹⁾ č. 1308/2013 ⁽²⁾, jakož i zásady volného pohybu zboží, přičemž je mu položena otázka, zda tato ustanovení a tyto předpisy musejí být vykládány v tom smyslu, že odchýlná ustanovení zavedená vyhláškou ze dne 22. srpna

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví pravidla pro přímé platby zemědělcům v režimech podpory v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zrušují nařízení Rady (ES) č. 637/2008 a nařízení Rady (ES) č. 73/2009 (Úř. věst. L 347, s. 608).

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (Úř. věst. L 347, s. 671).

1990 tím, že pěstování konopí, jeho průmyslové zpracování a jeho uvádění na trh omezují pouze na vlákna a semena, stanoví omezení, které není v souladu s právem Společenství [unijním právem].

Stěžovatel se v ústavních stížnostech sp.zn. II. US 664/12, IV. US 4859/12, II. US 1311/13, II.ÚS 289/14, II. 3196/15, III. US 396/16, III. ÚS 3354/16, II. ÚS 2804/18, IV. ÚS 2771/18 marně domáhal zrušení trestních předpisů ve věci konopí, položení předběžných otázek Soudnímu dvoru a označení opakovaných pokusů justice o omezení právní integrity a způsobilosti stěžovatele za porušení základních práv a svobod.

Stěžovatel v letech 2010 – 2018 marně odkazoval na rozhodnutí Nejvyšších a Ústavních soudů řady zemí světa, které označily nedostupnost konopí za porušení základních práv a svobod. Stěžovatel marně dokládal prospěch při léčbě vlastního vážného onemocnění a možná první veřejné demonstrace úspěšné léčby cukrovky pomocí cannabisterapie.

IV.

Skutkové okolnosti porušení základních práv a svobod

Stěžovatel podal dne 14.7.2016 Ministerstvu kultury ČR s cca 400 občany se všemi ze zákona potřebnými předkladateli a listinami návrh na registraci náboženské společnosti Chrám Přírody (původně Konopná církev).

Rozhodnutím Ministerstva kultury ČR ze dne 22.12.2016, č.j. MK 78898/2016 OLP byl návrh bez věcného projednání zamítnut. Městský soud v Praze ze dne 15.3.2018, č.j. 11 A 1/2017- 388 označil jednání ministerstva kultury za nezákonné a přikázal návrh řádně projednat. Městský soud v uvedeném rozhodnutí označil za nezákonnou také nečinnost ministerstva kultury.

Protože ani ministerstvo kultury, ani Městský soud v Praze nejsou soudy poslední instance ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování EU a nejsou oprávněny položit předběžné otázky Soudnímu dvoru, které jsou pro činnost náboženské společnosti rozhodné, podal stěžovatel proti výše uvedenému rozhodnutí Městského soudu v Praze kasační stížnost s návrhem na položení předběžných otázek Soudnímu dvoru týkající se expertu a importu modelitních předmětů náboženské společnosti.

Nejvyšší správní soud dne 20.12.2018, č.j. 7 As 188/2018 – 386 kasační stížnost odmítl, když odkázal na bod 19. rozsudku Městského soudu v Praze, který uvedl: „*Soud potom neshledal důvod pro žalobcem navrhované položení předběžné otázky k Soudnímu dvoru Evropské unie podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie. V souzené věci nevyvstala potřeba řešit otázku výkladu Smluv či platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie, posuzováno v řízení bylo rozhodnutí výlučně procesního charakteru bez zásadních vazeb na právo Evropské unie.*“

Nejvyšší správní soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, kdy Nejvyšší správní soud došel k závěru, že: „*Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.*“

Stěžovatel je přesvědčen, že tato rozhodnutí jsou v rozporu s výše uvedenými základními právy a svobodami, které byly rozhodnutím nejen vůči stěžovateli a členům náboženské společnosti významně narušeny a jsou v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 27.11. 2002, sp.zn. Pl.ÚS 6/02 a ze dne 30.11.2004, sp.zn. I. ÚS 708/02, který vyslovil, že vlastní registrace církve nebo náboženské společnosti nemá na právní existenci církve a náboženské společnosti vliv.

Dále jsou dle stěžovatele uvedená rozhodnutí v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30.8. 2017, sp.zn. sp. zn. III. ÚS 3591/16, který uvedl: „*Zákaz interpretace norem vnitřních předpisů církví a náboženských společností neznamená i zákaz jejich aplikace. Obsahuje-li norma českého právního řádu pojem, jehož obsah je vyplněn vnitřním předpisem církve či náboženské společnosti, musí obecné soudy užít takový výklad, který je za správný považován k tomu příslušným orgánem či jehož je dosaženo příslušným postupem uvnitř dané*

církve či náboženské společnosti.Nelze se tak ztotožnit se závěrem, že orgány veřejné moci sice nesmí vykládat vnitřní předpisy církve či náboženské společnosti, ale že mohou vykládat základní dokument s účinky navenek, neboť tím by obsah vnější roviny pojmu „duchovní“ byl určen veřejnou mocí autonomně a nemohl by tak plnit svou funkci.“

S ohledem na fakt, že jak v předchozích ústavních stížnostech stěžovatele, tak v kasační stížnosti podané advokátem bylo velmi podrobně doloženo, že trestním předpisem s bludným tvrzením justice, že konopí je prekurzor a spor nepřísluší Soudnímu dvoru k rozhodnutí, dochází k porušení nejen základních práv a svobod členů náboženské společnosti dle čl. 15, odst 1, čl. 16 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ale rovněž k porušení čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst 2 LZPS garantující občanům právo na život a zákaz mučení a nelidského zacházení ve spojení s vědomým a letitým porušováním čl. 4.odst 4 LZPS, kdy je trestní předpis systémově zneužíván k jiným účelům, než jej zákonodárce určil, tzn. k ochraně veřejného zdraví, nelze než odkázat na nález Ústavního soudu ve věci dostupnosti konopí ze dne 5.2.2019, sp.zn. IV. ÚS 3892/18: **„Přijde-li spravedlnost pozdě, je to totéž, jako by byla odmítnuta.“**

Nezanedbatelným faktem svědčícím ve prospěch ochrany základních práv a svobod stěžovatele doloženým ve spisu rozkladem rozhodnutí Ministerstva kultury ČR dne 28.1.2019, č.j. MK 8004/2019 OC k zamítnutí návrhu na registraci náboženské společnosti ze dne 14.7.2016 je opětovně explicitně doložená **nečinnost a nezákonná** rozhodnutí správního orgánu při registraci náboženské společnosti.

V.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud vydal podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. b) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, tento

n á l e z :

V důsledku porušení práva stěžovatele garantovaného čl. 15, odst 1, čl. 16 odst. 1, čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst 1 Listiny základních práv a svobod., Ústavní soud zrušuje usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 188/2018 – 386, přiznává stěžovateli úhradu nákladů na advokátní zastoupení a přikazuje Nejvyššímu správnímu soudu položit tuto předběžnou otázku: „Je třeba čl. 5 směrnice 2010/5/1535 ve světle skutečnosti, že Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-144/16 *Município de Palmela* upřesnil, že se nevymahatelnost neoznamovaného technického předpisu vztahuje jen na dotčené technické předpisy (požadavky) a nikoliv na celý právní předpis, vykládat v tom smyslu, že české soudy musí aplikovat zákon č. 50/2013 Sb. v části, ve které přiznává návěťím § 24a zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách právo na pěstování konopí, a nemohou nevymahatelnost daných technických předpisu *de facto* odmítat s argumentací, že aplikují ustanovení zákona o návykových látkách, která zakazují pěstování a nakládání s konopím přijata před vstupem České republiky do EU?“

Mgr. Dušan Dvořák